

Free MIND

สํนํกใจ

สํดทงแห่งควมหวดระแวง

INTIMACY

ภทริณี เจริญจินดา
แปลและเรียบเรียง

OSHO

หนึ่ในบรมครทววจิตวิญญวณผู้กรวอิทธิพลที่สํดแห่งยุค

ตัวอย่างหนังสือ

ชื่อหนังสือ : สนิทใจ : สดทางแห่งความหวาดระแวง

Intimacy : Trusting Oneself and the Other

ผู้เขียน : OSHO

ผู้แปลและเรียบเรียง : ภัทริณี เจริญจินดา

Copyright © 2001 OSHO International Foundation, Switzerland.

www.osho.com/copyrights

Thai Translation Copyright 2013 FreeMind Publishing Co.,Ltd.

by arrangement through Tuttle-Mori Agency Co.,Ltd.

All rights reserved.

OSHO is a registered trademark of Osho International Foundation. For further information please go to www.osho.com/trademark.

The material in this book is selected from various talks by Osho given to a live audience. All of Osho's talks have been published in full as books, and are also available as original audio recordings. Audio recordings and the complete text archive can be found via the online OSHO Library at www.osho.com

พิมพ์ครั้งที่ 1

ตุลาคม 2556

ราคา 225 บาท

ISBN 978-616-7115-64-1

สงวนลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2556 โดย บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด
ห้ามลอกเลียนแบบไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตจากผู้จัดพิมพ์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ไอซี.

สนิทใจ-- กรุงเทพฯ : ฟรีมายด์ พับลิชชิง, 2556.

232 หน้า.

1. ความสัมพันธ์ในครอบครัว. I. ภัทริณี เจริญจินดา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

306.87

บรรณาธิการที่ปรึกษา กฤษฏาพร ชุ่มสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการบริหาร สานุพันธ์ ชุ่มสาย ณ อยุธยา

บรรณาธิการ อิศวเรศ ตโมนนุท

พิสุจน์อักษร จิระพรรณ คณาสวัสดิ์, ศศรัณย์ พิพัฒน์นรงค์

ศิลปกรรม กรมัยพล สิริมงคลจุฑกุล

จัดพิมพ์โดย

บริษัท ฟรีมายด์ พับลิชชิง จำกัด

27/33 ซอยศรีป่าเพ็ญ ถนนพระราม 4

แขวงทุ่งมหาเมฆ เขตสาทร กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 0-2637-8600 โทรสาร 0-2637-8601

www.freemindbook.com

 facebook.com/freemindbook

พิมพ์ที่

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ภาพพิมพ์

296 ซอยอรุณอมรินทร์ 30 ถนนอรุณอมรินทร์

แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2433-0026-7 โทรสาร 0-2433-8587

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ซีเอ็ดยูเคชั่น จำกัด (มหาชน)

อาคารทีซีไอเอฟ ทาวเวอร์ ชั้นที่ 19 เลขที่ 1858/87-90 ถนนบางนา-ตราด

แขวงบางนา เขตบางนา กรุงเทพฯ 10260

โทรศัพท์ 0-2739-8222, 0-2739-8000 โทรสาร 0-2739-8356-9

www.se-ed.com

หากพบว่าหนังสือมีข้อผิดพลาดหรือไม่ได้มาตรฐาน

โปรดส่งหนังสือกลับมาที่สำนักพิมพ์ (ทางไปรษณีย์)

ทางเรายินดีเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ท่านทันที

หนังสือเล่มนี้พิมพ์ด้วยหมึก Soy Ink ปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

คำนำสำนักพิมพ์

หากเอ่ยถามใครต่อใครว่า ปราบปรามให้ผู้อื่นจริงใจต่อตนบ้างไหม เชื่อได้ว่าคำตอบส่วนใหญ่คือปราบปรามในสิ่งนั้น ผู้คนต่างอยากได้รับความจริงใจจากคนรอบกาย ทั้งพ่อแม่ ญาติพี่น้อง คนรัก เพื่อนฝูง เพื่อนร่วมงาน หรือแม้แต่คนทั่วไปที่ผ่านพบในชีวิต ในช่วงเวลาต่าง ๆ ทว่าลึก ๆ ในจิตใจของเรา กลับหวาดระแวงความจริงใจ ด้วยกลัวว่าสิ่งนั้นจะไม่ใช่สิ่งที่แท้จริง แต่เป็นความจริงใจอันลวงหลอก เพราะเราต่างยึดบรรทัดฐานความจริงใจของตนเองและนำไปตัดสินความจริงใจของผู้อื่นโดยไม่รู้ตัว

บ่อยครั้งที่สิ่งที่เราแสดงออกเป็นสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความรู้สึก เบื้องลึก หลายครั้งที่เราเอื้อนเอ่ยวจีไม่ตรงกับสิ่งที่คิด เราต่างรู้ดีที่เราทำไปเพื่อคงการยอมรับจากผู้อื่น เราปิดกั้นอารมณ์ความรู้สึกทุกอย่างของเราไว้เพื่อคงภาพลักษณ์ที่ผู้คนรอบกายล้วนคาดหวังให้เราเป็น ซึ่งเมื่อเรายังไม่สามารถจริงใจต่อตัวเองได้ และยังคงเฝ้าแสวงหาความจริงใจจากคนอื่น ๆ สิ่งเหล่านี้จึงเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในจิตใจ และทำให้เราสิ้นคลอน

ถ้าอย่างนั้นแล้ว เราจะแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไร เราจะจริงใจกับตัวเองอย่างแท้จริงได้อย่างไร และเราจะมีโอกาสได้รับความจริงใจอันแท้จริงจากผู้อื่นบ้างหรือไม่

“สนิทใจ”...แค่คำสั้น ๆ ง่าย ๆ ที่ท่าน **OSHO** บรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้จะปิดดวงตาที่เฝ้ามองตัดสินสิ่งภายนอก แล้วเปิดดวงตาภายในของ

เราให้มองเห็นตัวเองอย่างลึกซึ้ง มองแบบที่เป็นจริง ๆ จริงใจกับความรู้สึก
ของตัวเอง แม้อารมณ์ที่เกิดขึ้นกับเราจะเป็นความโกรธ เกลียด ริษยา รัก
ใคร่ หรืออารมณ์ใดก็ตาม เพียงแค่เราจริงใจกับอารมณ์เหล่านั้น รับรู้มัน
ด้วยความมีสติรู้ตัว จึงจะปลดล็อกความจริงใจที่มีในตัวเราได้ เมื่อเราสนิท
ใจกับตัวเองได้ เราจึงสามารถสนิทใจกับผู้อื่นและสิ่งอื่นได้

นับเป็นความภาคภูมิใจอย่างยิ่งของพวกเขาสำนักพิมพ์ฟรีมายด์
ที่ได้มีโอกาสเผยแพร่ผลงานของท่าน OSHO ทั้ง 10 เล่ม ในชุดหนังสือ
“**Insights for a New Way of Living**” ซึ่งเป็นชุดหนังสือที่ได้รับความ
นิยามที่สูงสุดตลอด 10 ปีที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบัน โดยได้รับการแปล
แล้วถึง 25 ภาษา และมียอดจำหน่ายกว่าหลายล้านเล่มทั่วโลก โดยหนังสือ
“**สนิทใจ**” (Intimacy) เป็นผลงานลำดับที่ห้าของชุดหนังสือนี้ ต่อจาก
หนังสือ “**ปัญญาญาณ**” (Intuition) “**วุฒิภาวะ**” (Maturity) “**เชาวน์ปัญญา**”
(Intelligence) และ “**เมตตาอาทร**” (Compassion)

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์ขอขอบคุณ **คุณภัทริณี เจริญจินดา** ที่ได้
อุทิศเวลาให้กับการแปลหนังสือเล่มนี้ด้วยความมุ่งมั่นตั้งใจ และขอขอบคุณ
คุณเมธี จันทรา เป็นอย่างยิ่งที่สละเวลาอันมีค่ามาร่วมเปิดเผยมุมมองที่
มีต่อท่าน OSHO ด้วยความสนิทใจ

ท้ายที่สุดนี้ เราหวังว่าหนังสือ “**สนิทใจ**” เล่มนี้ จะช่วยให้
ผู้อ่านสัมผัสได้ถึงความสนิทใจอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่การส่งต่อไปยัง
คนใกล้ตัว และผู้คนที่อยู่รายรอบต่อไป ซึ่งเป็นสิ่งที่ท่าน OSHO ปรารถนา
ให้เกิดขึ้นได้จริง มิใช่เพียงแค่อ่านคำบอกเล่าเกี่ยวกับความสนิทใจ
ในหนังสือ แล้วคิดไปเองแต่เพียงอย่างเดียว

สำนักพิมพ์ฟรีมายด์

คำนำผู้แปลและเรียบเรียง

แม้โลกสมัยใหม่จะทำให้ผู้คนยิ่งห่างเหินกันมากขึ้น แต่อย่างน้อยเราทุกคนคงเคยสนิทใจกับใครสักคน ใครสักคนซึ่งรักและยอมรับเราอย่างเป็นอยู่ ใครสักคนซึ่งเราเผยความรู้สึกจากส่วนลึกที่สุดและความเปราะบางอ่อนไหวออกมาได้ ด้วยความไว้วางใจว่าเขาจะดูแลอย่างดีด้วยความใส่ใจ ใครสักคนซึ่งเราแสดงตัวตนที่แท้จริงออกมาได้ โดยไม่ต้องกลัวว่าจะถูกประณามหรือถูกรังเกียจ ใครคนนั้นอาจเป็นคนในครอบครัว คู่ชีวิต หรือเพื่อนสนิทก็ได้ แต่ไม่ว่าเขาจะเป็นใคร เขาก็คือคนที่เปิดประสบการณ์ให้เราได้รู้จักการเป็นคนจริงใจไม่เสแสร้ง ซึ่งการเป็นคนจริงใจไม่เสแสร้งนั้นคือสิ่งสำคัญในการมีชีวิตอย่างสนิทใจนั่นเอง

แต่โดยทั่วไปแล้วเราทุกคนแทบจะสนิทใจกับใครไม่ได้เลย เราจึงมักเสแสร้งแกล้งทำเป็นว่าสบายดีไม่มีปัญหา ทั้งที่ภายในใจนั้นมีแต่บาดแผลและความปวดร้าว เพราะเราเชื่อว่าการแสดงความเปราะบางอ่อนไหวออกมา คือการเปิดจุดอ่อนให้ผู้อื่นเข้ามาทำร้ายเรา ดังนั้นเราจึงมีชีวิตอย่างหวาดระแวงเรื่อยมา ไม่เว้นแม้แต่กับคนที่เราเคยสนิทใจด้วย เพราะเมื่อไรก็ตามที่คนคนนั้นเริ่มทำให้เรารู้สึกว่าเขาไม่ได้รักและยอมรับเราอย่างที่เป็นอยู่ ความสนิทใจก็จะเริ่มสลายหายไปกลายเป็นความหวาดระแวง ดังนั้นการมีชีวิตอย่างสนิทใจจึงดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้สำหรับเรา

ผู้แปลเองก็เคยมีชีวิตอย่างหวาดระแวงเช่นนั้น แต่หลังจากที่ได้แปลหนังสือเล่มนี้ ผู้แปลจึงเข้าใจว่า การมีชีวิตอย่างสนิทใจนั้นเป็นไปได้ และเข้าใจว่าการมีชีวิตอย่างสนิทใจไม่ได้เพียงแค่หล่อเลี้ยงสัมพันธภาพของเราให้เติบโตเท่านั้น แต่ยังหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณของเราให้เจริญงอกงาม

ไปพร้อมๆ กัน เพราะเมื่อใดที่เรามีชีวิตอย่างสนิทใจ เราก็ไม่จำเป็นต้องแสวงหาอะไรมาทำให้เรารู้สึกมั่นคงปลอดภัยอีก การมีชีวิตอย่างสนิทใจคือการหยั่งรากลงสู่โลกแห่งการดำรงอยู่นั่นเอง และเมื่อใดที่เราพร้อมจะมีชีวิตอย่างสนิทใจ เราก็จะตั้งใจให้ผู้อื่นมีชีวิตอย่างสนิทใจเช่นเดียวกัน ความเปิดกว้างของเราจะช่วยให้ผู้อื่นเปิดใจ ความเรียบง่ายจากความจริงใจไม่เสแสร้งของเรา จะเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้เบิกบานกับความเรียบง่าย ความไร้เดียงสา ความไว้วางใจ และความรัก

ท่าน OSHO แนะนำไว้ว่าการที่เรามีชีวิตอย่างสนิทใจได้นั้น สิ่งสำคัญก็คือ การเป็นคนจริงใจ ไม่เสแสร้ง ซึ่งทำได้ง่ายๆ ด้วยการเลิกฟังเสียงใครๆ ที่บอกว่าเราเป็นสิ่งนั้นสิ่งนี้ แต่ให้หันตาลงและฟังเสียงจากส่วนลึกภายในตัวเรา ดำรงอยู่ในสภาวะสงบเยือกเย็น ปล่อยวาง และผ่อนคลาย ซึ่งเป็นสภาวะที่เป็นอิสระจากการประณามทั้งหลายที่ตาโถมใส่เราอยู่ตลอดเวลา แล้วเราก็จะเริ่มไว้วางใจตัวเอง และผู้ที่ไว้วางใจตัวเอง จะได้รู้จักความมั่งคั่งของความไว้วางใจ นั่นคือการได้รู้ว่ายิ่งเราไว้วางใจตัวเอง เราก็ยิ่งเบิกบานเหมือนดั่งดอกไม้ ยิ่งเราดำรงอยู่ในสภาวะปล่อยวาง และผ่อนคลาย เราก็ยิ่งสงบเยือกเย็น แล้วไม่ว่าในอนาคตจะมีชีวิตอย่างสนิทใจ และไว้วางใจผู้คนและสิ่งต่างๆ ได้โดยปริยาย

ผู้แปลขอขอบคุณการดำรงอยู่ของสรรพสิ่งทั้งมวลและสำนักพิมพ์ฟรีมายด์ ที่มอบความไว้วางใจและมอบโอกาสให้ผู้แปลได้แปลหนังสืออันทรงคุณค่าเล่มนี้ ขอขอบคุณคุณเมธี จันทรา ที่กรุณาสละเวลาเขียนคำนิยมหนังสือเล่มนี้ด้วยความไว้วางใจ และขอขอบคุณครอบครัวที่มอบความไว้วางใจในอาชีพที่ผู้แปลเลือก รวมทั้งขอขอบคุณมิตรสหายที่เป็นกำลังใจให้ผู้แปลเสมอมา

ด้วยรักและไว้วางใจ

ภัทริณี เจริญจินดา

คำนิยม

OSHO เปรียบได้ตั้ง Jimi Hendrix ทางจิตวิญญาณ
มุมมองที่ขบถ ทำทลายความเชื่อแบบจารีตดั้งเดิม บางครั้งทะเล่
ทะลวงเข้าไปข้างในจิตใจส่วนลึกได้อย่างถึงแก่น

เหมือนดั่งเสียงกีตาร์ไฟฟ้า ที่เราร้อนกรีดลึกซำแหละหัวใจเป็น
ริ้วๆ ออกมาให้เห็นทุกซอกมุม

ดนตรีร็อกนั้น ดิบ ตรง กร้าว แรง แต่ก็ห่อหุ้ม ความอ่อนไหว
บอบบาง นุ่มนวล เอาไว้ภายใน

ในยามที่ดิ่งลึกลงในเสียงนั้น สภาวะของผู้เล่นกลายเป็น
“อิเล็กทรอนิกส์ภาวนา” อย่างเป็นธรรมชาติ

กลายเป็น “โลกียชนที่ตื่นรู้” ในขณะนั้นๆ กับสภาวะภายใน
ในห้วงแห่งการดำรงอยู่

OSHO ชวนให้เราทำตัวเป็นธรรมชาติ เร่งรำกับชีวิตให้เต็มที่ ไม่
ปฏิเสธสิ่งซ่อนเร้นภายใน

เปิดเผยอย่างหมดจด รับรู้อย่างรู้ตัว เคลื่อนไปกับปัจจุบันอย่าง
ไว้วางใจ

ไม้ไฟ พันธุ์เดียวกัน อาจกลายเป็นได้ทั้งรั้วที่กั้นแบ่งภายนอก
ภายใน หรือกลายเป็นขลุ่ยชั้นดี เสียงเลิศ

รั้ว ทำหน้าที่ปิดกั้นความกลัว ให้ความมั่นคงปลอดภัย แสดง
ขอบเขต บ่งบอกอำนาจ กักขัง ซ่อนเร้น ฯลฯ

ขลุ่ย เปิดเผยภายใน เล่าเรื่องราวอารมณ์ ชิดแนบไปกับ
ความรู้สึก

ไม้พันธุ์เดียวกัน กลายเป็นเป็นความต่าง อาจบอกไม่ได้ว่าอะไร
ควรเป็นอะไร ขึ้นอยู่กับมิติของผู้ที่มองเห็น ก่อนจะลงมือเปลี่ยนแปลง

หนังสือเล่มนี้ เชิญชวนให้เรา ใ่วางใจตัวเอง ใ่วางใจผู้อื่น
ใ่วางใจโลก

เพื่อมีชีวิตอย่างสนิทใจ แนบแน่นไปกับองค์กรรวมแห่งสรรพสิ่ง

เมธี จันทรา

5 ตุลาคม 2556

สารบัญ

อารัมภบท	14
ก่อนก้าวเข้าสู่ความสนิทใจ : รู้จักความไว้วางใจ	28
เริ่มเฉลียวใจ ณ จุดที่ยืนอยู่	30
เลิกเสแสร้ง	42
ฟังเสียงตัวเอง	52
ไว้วางใจตัวเอง	54
เริ่มก้าวเข้าสู่ความสนิทใจ : ไว้วางใจผู้อื่น	68
เปิดใจให้เห็นความเป็นตัวเรา	70
พื้นที่ส่วนตัวเพื่อความสนิทใจ	73
การเชื่อมสัมพันธ์ไม่ใช่ความข้องเกี่ยว	82
กล้าเสี่ยงที่จะเผยตัวจริงออกมา	86
เรียนรู้ภาษาแห่งความเจียม	92
หลุมพรางสี่ประการ	94
ตอบโต้จนเป็นนิสัย	96
จมปลักอยู่กับความมั่นคงปลอดภัย	102
ชกต่อยอากาศธาตุ	112
มีคุณค่าจอมปลอม	132

หนทางสู่การเปลี่ยนสภาวะ	140
ยอมรับตัวเอง	142
ปล่อยให้ตัวเองได้เปราะบางอ่อนไหว	148
เห็นแก่ตัวเองบ้างเถิด	176
เทคนิคการปฏิบัติสมาธิภาวนา	180
ก้าวเข้าสู่ความสนิทใจ : เมื่อท่านถาม ข้าพเจ้าก็ตอบ	190
เกี่ยวกับผู้บรรยาย	224
ศูนย์ปฏิบัติภาวนาสากล OSHO	227
เกี่ยวกับผู้แปลและเรียบเรียง	228

SAMPLE

SAMPLE

Intimacy

สนิทใจ

SAMPLE

SAMPLE

OSHO

อาร์มภบท

ทุกคนกลัวความสนใจ นี่เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่บางคนรู้ตัว และบางคนก็ไม่รู้ตัว ความสนใจหมายถึงการเปิดเผยตัวท่านต่อคนแปลกหน้า และเราทุกคนนั้นต่างก็เป็นคนแปลกหน้าสำหรับคนอื่น เพราะไม่มีใครรู้จักใครได้ทุกคน เราเป็นคนแปลกหน้าแม้แต่กับตัวเราเอง เพราะเราไม่รู้ว่าคุณเป็นใคร

ความสนใจนำท่านไปสู่การใกล้ชิดกับคนแปลกหน้า ซึ่งความสนใจจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อท่านละวางการป้องกันตัวเอง ท่านจึงกลัวว่าหากท่านละวางการป้องกันตัวเองและถอดหน้ากากทั้งหลายออก ใครจะรู้คนแปลกหน้าอาจจะทำอะไรท่านก็ได้ เราซ่อนเร้นสิ่งต่างๆ นานาไว้ ซึ่งไม่ใช่แค่ผู้อื่นเท่านั้นที่ไม่เห็น แต่ตัวเราเองก็ไม่เห็นเช่นเดียวกัน เพราะเราถูกรวมล้อมโดยมนุษยชาติป่วยไข้ซึ่งสอนให้เราอดกลั้น ชมใจ และหักห้ามใจ ท่านกลัวการอยู่กับคนแปลกหน้า ซึ่งไม่สำคัญว่าท่านจะอยู่กับคนคนนั้นนานสามสิบปีหรือสี่สิบปี เพราะความแปลกหน้าไม่มีวันหายไป ดังนั้นจึงเป็นการปลอดภัยกว่าที่จะมีการป้องกันตัวเองไว้บ้าง และมีระยะห่างไว้สักหน่อย เพราะอาจมีใครฉวยโอกาสจากการที่ท่านอ่อนแออ่อนด้อย และไร้การป้องกันตัวเอง

ทุกคนกลัวความสนใจ

ปัญหาจึงยิ่งซับซ้อนเพราะทุกคนจำเป็นต้องมีความสนใจ หาก

ไม่มีความสนิทใจ ท่านก็จะโดดเดี่ยวเดียวดายในจักรวาลนี้ ไร้เพื่อน ไร้คนรัก ไร้คนที่ท่านไว้วางใจได้ ทั้งยังไร้คนที่ท่านสามารถเปิดบาดแผลในใจให้เห็น และบาดแผลในใจไม่อาจหายได้จนกว่ามันจะถูกเปิดให้เห็น ยิ่งท่านปิดบังบาดแผลในใจไว้ ก็ยิ่งลุกลามเป็นอันตราย และอาจกลายเป็นมะเร็งได้

ในด้านหนึ่ง ความสนิทใจเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องมี ดังนั้นทุกคนจึงโหยหาความสนิทใจ ท่านต้องการให้ผู้อื่นมีความสนิทใจ เพื่อที่ผู้อื่นจะได้ละวางการป้องกันตัวเอง กลายเป็นคนไร้การป้องกันตัวเอง เปิดบาดแผลในใจให้เห็น ละวางหน้ากากและบุคลิกภาพทั้งหลาย แล้วยื่นเปล้าเปลือยให้เห็นสิ่งที่เขาเป็นอยู่ อีกด้านหนึ่งทุกคนกลัวความสนิทใจ ท่านต้องการสนิทใจกับผู้อื่น แต่ท่านไม่ได้ละวางการป้องกันของท่าน นี่เป็นความขัดแย้งระหว่างเพื่อนและระหว่างคูรัก ไม่มีใครต้องการละวางการป้องกันตัวเอง แล้วก็ไม่มีใครต้องการอยู่ในสภาวะเปล้าเปลือยอย่างถึงที่สุด ซึ่งเป็นสภาวะที่ท่านจริงใจและเปิดใจ ถึงกระนั้นทุกคนก็ยังต้องการความสนิทใจ

หากท่านไม่ละวางการอดกลั้นหรือการข่มใจทั้งหลาย ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นของขวัญที่ศาสนา วัฒนธรรม สังคม พ่อแม่ และการศึกษามอบให้ท่านมา ท่านก็จะไม่มีทางสนิทใจกับใครได้เลย ท่านจะต้องเริ่มละวางสิ่งเหล่านี้ก่อน

หากท่านไม่มีการอดกลั้นหรือการข่มใจทั้งหลาย ท่านก็จะไม่มีบาดแผลในใจเช่นเดียวกัน หากท่านมีชีวิตอย่างเรียบง่ายและเป็นธรรมชาติ ความกลัวการสนิทใจก็จะไม่เกิดขึ้น จะมีก็เพียงแต่ปิติสุขเปี่ยมล้นของเปลวไฟสองดวงที่เข้าใกล้กันจนแทบจะกลายเป็นเปลวไฟดวงเดียวกัน และการบรรจบกันนั้นนำมาซึ่งความอึดอัดอั้นใจ ความพึงพอใจ และความสมปรารถนาอย่างล้นเหลือ แต่ก่อนที่ท่านจะพยายาม

สนิทใจกับใคร ท่านต้องชำระล้างบ้านในใจของท่านให้หมดจดก่อน

มีเพียงผู้ปฏิบัติสมาธิภาวนาเท่านั้นที่ยอมให้ความสนิทใจเกิดขึ้นได้ เขาไม่มีอะไรต้องปิดบัง ทุกสิ่งที่ทำให้เขากลัวว่าอาจจะไม่มีใครรู้ เขาได้ละวางหมดแล้ว เขามีเพียงแต่ความเจียบสงบและหัวใจที่เปี่ยมรัก

ท่านต้องยอมรับความบริสุทธิ์ของตัวเอง หากท่านไม่ยอมรับความบริสุทธิ์ของตัวเอง ท่านจะคาดหวังให้ผู้อื่นยอมรับท่านได้อย่างไร แล้วท่านก็จะถูกทุกคนประณาม และท่านจะได้เรียนรู้เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น นั่นคือการประณามตัวเอง ท่านยังคงปิดบังมันไว้ เพราะมันไม่ใช่สิ่งงดงามที่จะแสดงให้ผู้อื่นเห็น ท่านรู้ว่ามันมีสิ่งน่าเกลียดซ่อนเร้นอยู่ในตัวท่าน ท่านรู้ว่ามันมีสิ่งชั่วร้ายซ่อนเร้นอยู่ในตัวท่าน ท่านรู้ว่ามันเป็นสัตว์โลกซ่อนเร้นอยู่ในตัวท่าน เว้นเสียแต่ว่าท่านจะเปลี่ยนทัศนคติของท่านเสียใหม่ และยอมรับว่าท่านเองก็เป็นสัตว์โลกตัวหนึ่งในโลกแห่งการดำรงอยู่

คำว่า สัตว์โลก (animal) ไม่ใช่คำเลวร้าย เพียงแต่มีความหมายว่ายังมีชีวิตอยู่ และคำคำนี้มาจากคำว่า จิตวิญญาณ (anima) สัตว์โลกคือใครก็ตามที่ยังมีชีวิตอยู่ แต่มนุษย์ถูกสอนว่า “เจ้าไม่ใช่สัตว์โลก สัตว์โลกต่ำต้อยกว่าเจ้ามาก เจ้าคือมนุษย์” นั่นเป็นการมอบความสูงส่งจอมปลอมให้แก่ท่าน สัจธรรมมีอยู่ว่า โลกแห่งการดำรงอยู่ไม่เชื่อเรื่องความเด่นกว่าหรือความด้อยกว่า สำหรับโลกแห่งการดำรงอยู่แล้ว สิ่งต่างๆ ล้วนเท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะป็นต้นไม้ นก สัตว์ หรือมนุษย์ ในโลกแห่งการดำรงอยู่นั้น สิ่งต่างๆ ล้วนได้รับการยอมรับอย่างที่เป็นอยู่โดยไร้เงื่อนไข และไม่มีสิ่งใดถูกประณาม

หากท่านยอมรับการมีความรู้สึกทางเพศของท่านโดยไร้เงื่อนไข หากท่านยอมรับว่าคนและสรรพชีวิตในโลกนี้ล้วนเป็นสิ่งบอบบาง หากท่านยอมรับว่าชีวิตเป็นสายใยบางๆ ที่ขาดลงได้ทุกขณะทันทีที่ท่านยอมรับได้และละวางการยึดติดตัวตนจอมปลอมในการเป็นพระเจ้าอเล็ก-

ซานเดอรัมหาราช หรือเป็นมุฮัมหมัด อาลี ผู้ยิ่งใหญ่ในสามโลก ท่านเพียง
แค่เข้าใจว่าทุกคนนั้นงดงามในความธรรมดาสามัญ และทุกคนนั้นมีความ
อ่อนแอ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความเป็นมนุษย์ เพราะท่านไม่ได้ถูกสร้างมา
จากโลหะ ท่านถูกสร้างมาจากร่างกายที่บอบบางยิ่งนัก อุณหภูมิร่างกาย
ของท่านอยู่ระหว่าง 98-110 องศาฟาเรนไฮต์ ช่วงชีวิตของท่านอยู่ในช่วง
12 องศาฟาเรนไฮต์นี้เท่านั้น หากต่ำหรือสูงกว่าช่วงนี้ท่านก็จะตาย และ
ในท่านเองเดียวกัน สิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานที่สุดอย่างหนึ่งของท่านก็คือ การ
เป็นที่ต้องการ แต่ไม่มีใครต้องการยอมรับว่า “สิ่งจำเป็นขั้นพื้นฐานของฉัน
คือ การเป็นที่ต้องการ การเป็นที่รัก และการเป็นที่ยอมรับ”

เรากำลังมีชีวิตอยู่อย่างคนเสแสร้งและคนลวงโลก นั่นคือเหตุผล
ว่าทำไมความสนิทใจจึงก่อให้เกิดความกลัว ท่านไม่ได้เป็นสิ่งที่ท่านแสดง
ให้เห็น สิ่งที่ท่านแสดงให้เห็นเป็นของปลอม ท่านอาจจะแสดงให้เห็นว่า
ท่านเป็นนักบุญ แต่ลึก ๆ แล้วท่านยังเป็นมนุษย์อ่อนแอผู้มีความปรารถนา
นานาประการ

ขั้นแรกท่านต้องยอมรับความบริสุทธิ์ของตัวเอง ถึงแม้ว่าจะ
มีขนบธรรมเนียมดั้งเดิมขับเคลือนให้มนุษย์ชาติเสียสติก็ตาม ท่านที่
ท่านยอมรับตัวเองอย่างที่เป็นอยู่ ท่านก็จะไม่กลัวความสนิทใจ ท่านไม่
สามารถสูญเสียความเคารพ ท่านไม่สามารถสูญเสียความยิ่งใหญ่ ท่าน
ไม่สามารถสูญเสียอัตตาตัวตน ท่านไม่สามารถสูญเสียความเคร่งศาสนา
ท่านไม่สามารถสูญเสียความใจบุญ นั่นเป็นเพราะท่านได้ละวางทุกสิ่งใน
ตัวท่านแล้ว ท่านแค่เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ และไร้เดียงสาอย่างถึงที่สุด
ท่านเปิดตัวเองได้ เพราะภายในตัวท่านไม่ได้เต็มไปด้วยการอดกลั้นอัน
น่าเกลียดที่กลายเป็นการบิดเบือนความจริง ท่านกล่าวทุกสิ่งที่ท่านรู้สึก
ได้อย่างจริงใจไม่เสแสร้ง และหากท่านพร้อมที่จะสนิทใจ ท่านก็จะพอใจ
ให้ผู้อื่นสนิทใจเช่นเดียวกัน ความเปิดกว้างของท่านจะช่วยให้ผู้อื่นเปิดใจ

ต่อท่าน ความเรียบง่ายจากความจริงใจไม่เสแสร้งจะเปิดโอกาสให้ผู้อื่นได้
เบิกบานกับความเรียบง่าย ความไร้เดียงสา ความไว้วางใจ ความรัก และ
ความเปิดกว้าง

ท่านถูกกักขังไว้ในแนวคิดโง่งม แล้วท่านก็กลัวว่าหากท่านเริ่ม
สนิทใจกับใครสักคนมากๆ เขาก็จะเริ่มรู้ แต่เราเป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตที่บอบบาง
แล้วก็บอบบางที่สุดในสรรพสิ่งที่ทั้งหมดด้วย ลูกมนุษย์นั้นบอบบางที่สุดใน
บรรดาลูกสัตว์โลกทั้งหลาย บรรดาลูกสัตว์โลกอื่นๆ อยู่รอดได้โดย
ปราศจากแม่ พ่อ และครอบครัว แต่ลูกมนุษย์จะตายทันที ดังนั้นความ
อ่อนด้อยนี้จึงไม่ใช่สิ่งที่จะถูกประณาม แต่เป็นการแสดงออกขั้นสูงสุดของ
จิตสำนึกต่างหาก ดอกกุหลาบจะต้องบอบบาง เพราะมันไม่ใช่ก้อนหิน
และไม่มีควมจำเป็นอะไรที่จะต้องรู้สึกไม่ดีว่าท่านคือดอกกุหลาบ และ
ท่านไม่ใช่ก้อนหิน

เมื่อคนสองคนสนิทใจกันแล้วเท่านั้น พวกเขาจึงจะไม่เป็นคน
แปลกหน้าต่อกันอีกต่อไป แล้วนั้นก็เป็นการงดงามที่จะได้พบว่า
ไม่ได้มีเพียงท่านเท่านั้นที่เต็มไปด้วยความอ่อนแอ แต่ผู้อื่นก็เช่นเดียวกัน
บางที่ทุกคนอาจจะเต็มไปด้วยความอ่อนแอ ยิ่งแสดงออกขั้นสูงเท่าใด
สิ่งนั้นก็ยิ่งอ่อนแอ รากนั้นแข็งแรงมาก แต่ดอกไม้ไม่อาจแข็งแรงเช่นนั้น
ได้ ดอกไม้ยังงดงามก็เพราะดอกไม้ไม่แข็งแรง ยามเข้าดอกไม้เผยเกสรรับ
แสงแดด ชูช่อไสวตลอดทั้งวันท่ามกลางสายลม สายฝน และแสงแดด และ
ยามเย็นเกสรดอกไม้ก็เริ่มร่วงหล่นปลิวไป

ทุกสิ่งทั้งงดงามล้ำค่าจะอยู่ได้เพียงชั่วขณะเท่านั้น แต่ท่านต้องการ
ให้ทุกสิ่งยั่งยืนถาวร ท่านรักใคร่สักคนและให้คำสัญญาว่า “ฉันจะรักเธอไป
ชั่วชีวิต” และท่านรู้ดีว่าท่านไม่อาจแน่ใจได้ว่าจะมีวันพรุ่งนี้ ท่านกำลังให้คำ
สัญญาจอมปลอม ทั้งหมดที่ท่านกล่าวได้ก็คือ “ชั่วขณะนี้ ฉันรักเธออยู่กับเธอ
และฉันจะมอบความบริบูรณ์ของฉันให้แก่เธอ ฉันไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับ

ชั่วขณะต่อไป ฉันจะให้คำสัญญาได้อย่างไร เธอต้องให้อภัยฉันนะ”

แต่คูร์กกำลังให้คำสัญญาในสิ่งที่พวกเขาทำให้กลายเป็นจริงไม่ได้ จากนั้นความผิดหวังก็มาเยือน แล้วช่องว่างก็ยิ่งห่างมากขึ้น และตามมาด้วยความขัดแย้งและการดิ้นรนต่อสู้ ชีวิตที่ตั้งใจจะมีความสุขมากขึ้น ก็กลายเป็นมีความทุกข์แสนยืดยาว

หากท่านเริ่มตระหนักว่าท่านกลัวความสนิทใจ นั้นอาจกลายเป็นการเผยความจริงแก่ท่าน เพียงแค่ท่านมองเข้าไปภายใน แล้วเริ่มลวงทุกอย่างที่ท่านรู้สึกจะอายและยอมรับธรรมชาติของท่านอย่างที่เป็นอยู่ ไม่ใช่อย่างที่ควรจะเป็น ข้าพเจ้าไม่ได้สอน “สิ่งที่ควรจะเป็น” สิ่งที่ควรจะเป็นทำให้มนุษย์ชาติป่วยไข้ ผู้คนควรจะถูกสอนเรื่องความมั่งคั่งของสภาวะที่เป็นอยู่ และความตระการตาของธรรมชาติ ต้นไม้ทั้งหลายไม่รู้จักบัญญัติศีลประการ นกทั้งหลายไม่รู้จักคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่สร้างปัญหาให้ตัวเอง ด้วยการประณามธรรมชาติของตัวเอง ท่านจึงแตกออกเป็นเสี่ยงๆ แล้วท่านก็กลายเป็นคนมีบุคลิกภาพแตกแยก

ไม่ใช่แค่คนทั่วไป แต่คนที่อยู่ในฐานะอย่างซิกมันด์ ฟรอยด์ ผู้สร้างคณาการอย่างใหญ่หลวงต่อมนุษยชาติในการเข้าใจเรื่องจิต เขาใช้วิธีจิตวิเคราะห์ในการทำให้ท่านตระหนักถึงสิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกของท่าน และนี่คือความลับ ทันทึที่สิ่งที่อยู่ในจิตใต้สำนึกถูกนำขึ้นมาบนจิตสำนึก สิ่งนั้นจะสลายหายไป ท่านจะรู้สึกปลอดภัยโปร่งและเบาสบาย ยิ่งจิตใต้สำนึกถูกปลดปล่อยไปมากเท่าใด จิตสำนึกก็ยิ่งขยายใหญ่มากเท่านั้น และขณะที่พื้นที่ของจิตใต้สำนึกหดเล็กลง ขอบเขตของจิตสำนึกก็แผ่กว้างออกไป

ความลับนั้นคือสัจธรรมอันยิ่งใหญ่ ซึ่งโลกตะวันออกรู้จักมานานหลายพันปีแล้ว แต่ซิกมันด์ ฟรอยด์นำเสนอให้โลกตะวันตกได้รู้จัก โดยไม่รู้ว่าเป็นจิตวิทยาในโลกตะวันออก จึงทำให้ผลงานเป็นของเขาแต่เพียงผู้เดียว แต่ท่านจะประหลาดใจที่รู้ว่าเขาไม่ยินยอมพร้อมใจที่จะทำ

จิตวิเคราะห์ให้ตัวเอง เพื่อนร่วมอาชีพของเขาเป็นกรานครั้งแล้วครั้งเล่าว่า “คุณได้แนะนำวิธีจิตวิเคราะห์ให้พวกเรา และเราต่างก็ถูกทำจิตวิเคราะห์กันแล้วทุกคน ทำไมคุณจึงยืนยันกรานว่าคุณไม่ควรถูกทำจิตวิเคราะห์ล่ะ”

เขากล่าวว่า “ลืมเรื่องนั้นไปเถิด” เพราะเขากลัวว่าการเปิดเผยตัวเองจะลดเขาลงสู่การเป็นมนุษย์ธรรมดา เขาเองก็มีความกลัวเหมือนกับผู้อื่น มีความปรารถนาและความเก็บบทเหมือนกับผู้อื่น เขาไม่เคยกล่าวถึงเรื่องความฝันของตัวเอง เขาได้แต่ฟังความฝันของคนอื่นๆ เพื่อนร่วมอาชีพของเขาประหลาดใจที่ได้ยินเช่นนั้นและกล่าวว่า “นั่นจะเป็นผลงานยอดเยี่ยมที่ได้รู้ความฝันของคุณ” แต่เขาไม่เคยยินยอมที่จะนอนลงบนเตียงทำจิตวิเคราะห์ และกล่าวถึงเรื่องความฝันของตัวเอง เพราะความฝันของเขาไม่มีอะไรพิเศษเช่นเดียวกับคนอื่นๆ ซึ่งนั่นทำให้เขากลัว

พระพุทธเจ้าคงจะไม่ทรงกลัวการเข้าสู่สมาธิภาวนา ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมาธิภาวนาในแบบพิเศษที่พระองค์ได้ทรงสร้างคุณูปการไว้แก่โลก และพระองค์คงจะไม่ทรงกลัวการทำจิตวิเคราะห์ เพราะสำหรับปฏิบัติสมาธิภาวนาแล้ว อีกไม่นานความฝันก็จะหายไป ในยามกลางวันจิตของพระองค์ยังทรงเจียบสงบไม่มีความคิดยุ่งเหยิงเช่นปุถุชน และในยามค่ำคืนพระองค์ก็บรรทมหลับลึก เพราะความฝันไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากความคิด ความต้องการ และความปรารถนาอันแรงกล้า ซึ่งปรากฏตอนกลางวันได้ไม่สมบูรณ์ มันจึงพยายามปรากฏให้สมบูรณ์ อย่างน้อยก็ในความฝัน

เป็นเรื่องยากมากที่ท่านจะพบผู้ชายที่ฝันถึงภรรยาของตัวเอง หรือผู้หญิงที่ฝันถึงสามีของตัวเอง แต่เป็นเรื่องธรรมดาามากที่ผู้ชายจะฝันถึงภรรยาของเพื่อนบ้าน และผู้หญิงจะฝันถึงสามีของเพื่อนบ้าน สามีพบเจอภรรยาของตัวเองได้ตลอดเวลา สามีจึงไม่ต้องอดกลั้นความรู้สึกไว้ トラบเท่าที่ภรรยาของเขายังน่าสนใจอยู่ แต่ภรรยาของเพื่อนบ้านสวยกว่าเสมอ สนามหญ้าที่อยู่รั้วข้างๆ เขียวชุกกว่าเสมอ และนั่นได้สร้าง

ความปรารถนาในส่วนลึกที่จะได้ภรรยาของเพื่อนบ้านมาครอบครอง ในตอนกลางวันท่านทำไม่ได้ แต่อย่างน้อยในความฝันท่านก็มีอิสระ เพราะทางการยังไม่ได้มาพรากอิสระที่จะฝันของท่านไป

แต่อีกไม่นานทางการก็จะมาพรากอิสระที่จะฝันของท่านไป เพราะวิธีการมีพร้อมอยู่แล้ว พวกเขาจับตาดูท่านทั้งเวลาที่ท่านฝันและเวลาที่ไม่ได้ฝัน สักวันพวกเขาจะพบอุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ที่ฉายภาพความฝันของท่านบนจอภาพ ขั้วไฟฟ้าจะถูกเชื่อมต่อเข้าไปในสมองของท่าน ท่านจะหลับใหล ฝันอย่างเปลิดเพลินว่ากำลังพลตรึงกับภรรยาของเพื่อนบ้าน โดยมีคนทั้งโรงพยาบาลนตร์กำลังดูอยู่ และคนเหล่านั้นก็เคยคิดว่าชายคนนี้เป็นนักบุญ!

ลองเฝ้าดูเวลาที่คนหลับอยู่ หากเปลือกตาของเขาไม่ได้ขยับตามลูกตา แสดงว่าเขาไม่ได้ฝันอยู่ หากเขาฝันอยู่ ท่านจะเห็นว่าเปลือกตาของเขาขยับตามลูกตา

เป็นไปได้ว่าอาจมีสักวันที่ภาพความฝันของท่านอาจจะถูกฉายบนจอภาพ พวกเขาอาจควบคุมการฝันของท่าน แต่จนถึงปัจจุบัน ยังไม่มีรัฐธรรมนูญฉบับไหนกล่าวว่า “ผู้คนมีอิสระที่จะฝัน นั่นคือสิทธิที่มนุษยทุกคนพึงมี”

พระพุทธเจ้าไม่ได้ทรงฝัน สมภาวิภาวนาคือหนทางสู่การอยู่พ้นจากจิตที่ขบคิด พระองค์ประทับอยู่ในความเจียบอย่างถึงที่สุดตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ไม่มีระลอกคลื่นในทะเลสาบแห่งจิตสำนึก ไม่มีความคิด ไม่มีความคิด

แต่ซิกมันด์ ฟรอยด์กลัวที่จะถูกทำจิตวิเคราะห์ เพราะเขารู้ว่าตัวเองฝันเรื่องอะไร

ข้าพเจ้าเคยได้ยินเหตุการณ์หนึ่ง มีนักเขียนนวนิยายชาวรัสเซีย ชื่อตั้งสามคน เซคอฟ กอร์กี และตอลสตอย กำลังนั่งอยู่ในสวนและพูดคุย

กันถึงเรื่องคนอื่น พวกเขาเป็นเพื่อนรักกัน เป็นอัจฉริยะ และเป็นนักเขียนนวนิยายที่โด่งดังจนถึงทุกวันนี้ หากท่านต้องการจัดอันดับนวนิยายยอดเยี่ยมสักสิบอันดับ อย่างน้อยห้าอันดับต้องเป็นนวนิยายที่เขียนโดยชาวรัสเซียก่อนยุคปฏิวัติ

เซคอฟเล่าเรื่องผู้หญิงในชีวิตของเขา กอร์กี้จึงเข้ามาร่วมวงด้วย และกล่าวอะไรนิดหน่อย แต่ตอลสตอยยังนั่งเงียบอยู่ ตอลสตอยนับถือศาสนาคริสต์นิกายออร์ทอดอกซ์ ซึ่งเป็นนิกายที่เคร่งครัด ท่านจะประหลาดใจที่รู้ว่ามหาตมะ คานธี ในประเทศอินเดีย ยอมรับบุคคลสามคนเป็นปรมาจารย์ของเขา และตอลสตอยก็เป็นปรมาจารย์คนหนึ่งของเขา

ตอลสตอยต้องเป็นคนเก็บกดมาก เขาเป็นชายผู้ร่ำรวยที่สุดคนหนึ่งในประเทศรัสเซีย เขาเป็นขุนนางสูงศักดิ์คนหนึ่ง แต่มีชีวิตเหมือนขอทานยากไร้เพราะ “พรจเป็นของผู้ยากไร้ และพวกเขาจะได้ไปสู่อาณาจักรของพระเจ้า” และเขาไม่เต็มใจจะสละอาณาจักรของพระเจ้านี้ไม่ใช่ความเรียบง่าย และไม่ใช่การไร้ความปรารถนา แต่นี่เป็นความปรารถนามากเกินไป เป็นความโลภมากเกินไป เป็นสัญชาตญาณเพื่อจะมีอำนาจ เขาสละชีวิตนี้และความสุขในการมีชีวิต เพราะชีวิตนี้เล็กน้อยนัก เขามีชีวิตอันเป็นนิรันดร์ เขาจะมีความสุขในสวรรค์และในอาณาจักรของพระเจ้า นับว่าเป็นการต่อรองที่ดี แทบเหมือนถูกถอดเตอรี แต่ก็ไม่น่าหนักหนอก

ตอลสตอยไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิง และกินแต่อาหารมังสวิวัติ เขาแทบจะเป็นนักบุญอยู่แล้ว เป็นธรรมดาที่ความฝันของเขาต้องนำเกลียดมาก ๆ และความคิดของเขาต้องนำเกลียดมาก ๆ แล้วพอเซคอฟและกอร์กี้ถามเขาว่า “ตอลสตอย ทำไมไม่คุณจึงนั่งเงียบล่ะ พุดอะไรบ้างสิ” เขาก็ตอบว่า “ผมพุดเรื่องผู้หญิงไม่ได้ ผมจะพุดก็ต่อเมื่ออีกพุดเดี๋ยวจะถึงหลุมฝังศพ ผมจะพุดแล้วก็กระโดดลงหลุมฝังศพไปเลย”

ท่านเข้าใจได้ว่าทำไมเขาจึงกลัวที่จะพูดเรื่องผู้หญิง ความกลัว
พลุ่งพล่านอยู่ในตัวเขา คราวนี้ท่านจึงไม่สามารถสนิทสนมกับคนอย่าง
ตอลสตอยได้

ความสนิทใจมีความหมายเพียงแค่ว่า ประตูหัวใจเปิดต้อนรับ
ท่านแล้ว ท่านได้รับการต้อนรับให้เข้ามาเป็นแขกแล้ว แต่นั่นจะเป็นไปได้
ก็ต่อเมื่อหัวใจของท่านไม่ได้ส่งกลิ่นเหม็นของความรู้สึกทางเพศที่ถูก
อดกลั้นไว้ และหัวใจของท่านไม่พลุ่งพล่านด้วยการบิดเบือนความจริงนานา
ประการ เมื่อหัวใจของท่านเป็นธรรมชาติเช่นเดียวกับต้นไม้ และไร้เดียงสา
เช่นเดียวกับเด็ก ๆ ท่านก็จะไม่กลัวความสนิทใจ

เรื่องที่ข้าพเจ้ากำลังพยายามทำอยู่คือการช่วยให้ท่านปลดเปลื้อง
สิ่งที่อยู่ในจิตใจได้สำนึกของท่าน เพื่อที่ท่านจะได้กลายเป็นคนธรรมดาสามัญ
ไม่มีสิ่งใดจงใจไปกว่าการเป็นคนเรียบง่ายและธรรมดาสามัญ จากนั้น
ท่านก็จะมีเพื่อนสนิทและมีสัมพันธ์ภาพแนบแน่นกับผู้คนมากมายเท่าที่
จะเป็นไปได้ ท่านจะกลายเป็นหนังสือที่เปิดไว้ให้ทุกคนอ่านได้ เพราะท่าน
ไม่มีสิ่งใดซ่อนเร้นปิดบัง

ทุก ๆ ปี ชมรมล่าสัตว์จะขึ้นไปบนเขามอนตานา
สมาชิกชมรมจับไม้สั้นไม้ยาวกัน เพื่อตัดสินว่าใคร
จะเป็นผู้จัดการเรื่องการทำอาหาร และใครที่บ่นเรื่อง
รสชาติอาหารจะต้องทำหน้าที่เป็นพ่อครัวจำเป็นแทน
โดยอัตโนมัติ

ปรากฏว่าเพียงไม่กี่วันก็ไม่มีใครที่ท้าวว่าจะปรีปากบน แชนเดอร์สัน
คิดแผนร้ายขึ้นมา เขาไปหามูลของกวางมูส แล้วก็ใส่ลงในสตูดของดินนั้น
สองกำมือ พอถึงเวลานั่งรอบกองไฟ สมาชิกก็ทำหน้าที่เหยงเกหลังจากกินสตูด

เข้าไปไม่กี่คำ แต่ไม่มีใครเอ่ยอะไรออกมา จากนั้นก็มีสมาชิกคนหนึ่งพูดโพล่งขึ้นมาว่า “เฮ้ย สตูดิโอรสชาติเหมือนซี้กวางมุสเลย แต่ก็อร่อยดี!”

ท่านมีใบหน้าหลายหน้า ภายในท่านคิดอย่างหนึ่ง ภายนอกท่านแสดงออกเป็นอีกอย่าง ท่านไม่ได้เป็นองค์รวมของสรรพสิ่ง

จงผ่อนคลายและทำลายความแตกแยกที่สังคมได้สร้างไว้ในตัวท่าน จงกล่าวแต่สิ่งที่ท่านหมายความว่านั่น จงกระทำตามธรรมชาติของท่าน อย่าไปวุ่นวายกับสิ่งที่จะตามมา ชีวิตนั้นสั้นนัก จึงไม่ควรเสียไปในการคิดถึงสิ่งที่จะตามมา ไม่ว่าจะหลังจากนี้ หรือหลังจากนั้นไปอีกก็ตาม

คนคนหนึ่งควรจะมีชีวิตด้วยความรู้สึกตัวอย่างเต็มที่ ทรงพลังและเบิกบาน เหมือนกับหนังสือที่เปิดไว้พร้อมให้ใครๆ มาอ่านได้ตลอดเวลา แน่หนอนว่าท่านจะไม่สร้างชื่อในหนังสือประวัติศาสตร์ว่าแต่อะไรคือจุดประสงค์ของการสร้างชื่อในหนังสือประวัติศาสตร์ล่ะ

แทนที่จะคิดเรื่องการเป็นที่จดจำ จงมีชีวิตเกิด มิเช่นนั้นท่านก็จะไร้ชีวิต

ผู้คนนับล้านที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ แม้แต่ชื่อของพวกเขาเราก็กังไม่รู้ จงยอมรับความจริงข้อนี้ ท่านอยู่บนโลกนี้ไม่นานนัก แล้วท่านก็จะจากไป อย่าให้วันเวลาเหล่านั้นสูญเปล่าไปกับการเป็นคนลวงโลกและการอยู่ในความกลัว จงให้เวลาเหล่านั้นเป็นเวลาแห่งความรื่นเริงยินดี

ไม่มีใครรู้อะไรเกี่ยวกับอนาคต เรื่องนรกสวรรค์และเรื่องพระเจ้า เป็นเรื่องที่รอการพิสูจน์ทั้งนั้น เรื่องเดียวที่ท่านจัดการได้คือเรื่องชีวิตของท่าน จงทำให้ชีวิตของท่านรุ่มรวยเท่าที่จะเป็นไปได้เกิด

ด้วยความสนทนาใจ ความรัก และการเปิดใจต่อผู้คน ท่านจึงจะรุ่มรวยมากขึ้น และหากท่านสามารถมีชีวิตในความรักอันลึกซึ้ง มิตรภาพอันลึกซึ้ง และมีความสนทนาใจอันลึกซึ้งกับผู้คน ท่านก็ได้มีชีวิตอย่างถูกทำนองคลองธรรมแล้ว และไม่ว่าท่านจะบังเอิญไปอยู่ที่ไหนก็ตาม ท่านก็จะได้

เรียนรู้อิสระขั้นเชิง และท่านจะมีชีวิตอย่างเป็นสุข ณ ตรงนั้นด้วย

หากท่านเป็นคนเรียบง่าย มีความรักเต็มเปี่ยม หัวใจเปิดกว้าง และมีความสนิใจ ท่านก็จะสร้างสวรรค์ขึ้นรอบๆ ตัวท่าน หากท่านปิดตัวเอง ป้องกันตัวเองไม่หยุดหย่อน และกังวลใจว่าอาจมีใครรู้ความคิดของท่าน ความฝัน และความบิดเบือนของท่าน ท่านก็จะมีชีวิตอยู่ในนรก นรกอยู่ในตัวท่าน สวรรค์ก็อยู่ในตัวท่าน ทั้งนรกและสวรรค์ไม่ได้เป็นสถานที่ทางภูมิศาสตร์ แต่เป็นพื้นที่ทางจิตวิญญาณของท่าน

จงชำระล้างตัวท่านให้สะอาด และการปฏิบัติสมาธิภาวนาไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากการชำระล้างขยะทั้งหลายที่สะสมอยู่ในจิตที่ชอบคิดของท่าน เมื่อใดที่จิตเจียบสงบและหัวใจขับขานบทเพลง ท่านจะอยู่ในสภาวะที่พร้อมสู่การมีความสนิใจ ซึ่งสภาวะนั้นท่านจะไร้ความกลัวแต่จะมีความเบิกบานล้นเหลือ และเมื่อใดที่ท่านไร้ความสนิใจ ท่านจะโดดเดี่ยว เดี่ยวดายท่ามกลางคนแปลกหน้า เมื่อใดที่ท่านมีความสนิใจ ท่านจะรายล้อมไปด้วยมิตรสหายและผู้คนที่รักท่าน การมีความสนิใจเป็นประสบการณ์ที่ยอดเยี่ยม คนคนหนึ่งไม่ควรจะพลาดการมีความสนิใจไป

SAMPLE

SAMPLE

ก่อนก้าวเข้าสู่ความสนิทใจ :
รู้จักความไว้วางใจ

ผู้คนกำลังแสวงหาการปฏิบัติสมาธิภาวนา การสวดภาวนา และวิถีทางใหม่ในการดำรงอยู่ แต่การแสวงหาที่ลึกซึ้งถึงแก่นมากกว่า ก็คือการหยั่งรากลงสู่โลกแห่งการดำรงอยู่นั่นเอง ไม่ว่าจะเรียกว่าการปฏิบัติสมาธิภาวนา หรือการสวดภาวนา หรือจะเรียกว่าอะไรก็ตาม แต่แก่นแท้ก็คือการกลับมาหยั่งรากลงสู่โลกแห่งการดำรงอยู่อีกครั้ง เราได้กลายเป็นต้นไม้ที่ไร้รากมานานแล้ว ซึ่งไม่มีใครเป็นต้นเหตุทั้งนั้น นอกจากความคิดโง่เง่าของเราเองที่มาจากธรรมชาติในการชอบเอาชนะ

เราเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ แล้วองค์ประกอบจะเอาชนะองค์รวมได้อย่างไร จงเป็นมิตร รัก และไว้วางใจธรรมชาติ แล้วในมิตรภาพ ความรัก และความไว้วางใจนั้น ความสนิทใจจะค่อยๆ ปรากฏขึ้น ท่านจะแนบชิดกับธรรมชาติมากขึ้น เมื่อธรรมชาติแนบชิดกับท่านมากขึ้น ธรรมชาติจะเริ่มเผยความลับให้ท่านเห็น ซึ่งความลับสูงสุดของธรรมชาติก็คือความเป็นพระเจ้าหรือความบริบูรณ์นั่นเอง มีเพียงผู้ที่เป็นมิตรอย่างแท้จริงกับโลกแห่งการดำรงอยู่เท่านั้น ที่ธรรมชาติจะเผยความลับให้เห็น

เริ่มเฉลียวใจ ณ จุดที่ยืนอยู่

ชีวิตคือการแสวงหา แสงหาอย่างไม่ลดละ แสงหาอย่างท้อแท้ สิ้นหวัง แสงหาโดยไม่รู้ว่สิ่งทีแสวงหาคืออะไร ความกระตือรือร้นทีจะแสวงหาซ่งล่ำลึก แต่กลับไม่รู้ว่สิ่งทีแสวงหาคืออะไร แล้วท่านก็จะมีสภาวะจิตอย่างหนึ่งคือ ไม่ว่าท่านจะได้อะไรมา ท่านจะไม่มีวันพึงพอใจเลย ดูเหมือนความท้อแท้สิ้นหวังจะเป็นจุดหมายปลายทางของมนุษยชาติ เพราะไม่ว่าท่านจะได้อะไรมา มันจะไร้ความหมายทันทีทีท่านมีสิ่งนั้น แล้วท่านก็จะเริ่มต้นแสวงหาอีกครั้ง

ไม่ว่าท่านจะได้อะไรมาหรือไม่ การแสวงหา ก็ยังคงดำเนินต่อไป ไม่ว่าท่านจะมีสิ่งนั้นหรือไม่ การแสวงหา ก็ยังคงดำเนินต่อไป คนยากจนกำลังแสวงหา คนร่ำรวยก็กำลังแสวงหา คนเจ็บป่วยกำลังแสวงหา คนสุขภาพดีก็กำลังแสวงหา คนทรงอำนาจกำลังแสวงหา คนไร้อำนาจก็กำลังแสวงหา คนโง่กำลังแสวงหา คนมีปัญญา ก็กำลังแสวงหา แต่ไม่มีใครรู้ชัดว่ตนแสวงหาอะไรอยู่

ท่านต้องเข้าใจการแสวงหาทีว่านี้ เข้าใจว่การแสวงหา คืออะไร และทำไมจึงมีการแสวงหา ดูเหมือนว่ในตัวมนุษย์และในจิตของมนุษย์นั้นมีช่องว่างอยู่ และในโครงสร้างจิตสำนึกของมนุษย์นั้น มีหลุมดำอยู่ ท่านโยนสิ่งต่งๆ ลงไปเรื่อยๆ และสิ่งเหล่านั้นก็หายไปเรื่อยๆ ดูเหมือนไม่มีอะไรทำใหมันเต็ม ไม่มีอะไรช่วยเติมเต็มมันได้ นั่นเป็นการแสวงหาอย่างร้อนรุ่ม

ท่านแสวงหาอะไรสักอย่างในโลกนี้ ท่านแสวงหาอะไรสักอย่างในโลกหน้า บางครั้งท่านก็แสวงหาอะไรสักอย่างในเงินทอง ในอำนาจ และในเกียรติยศ แล้วบางครั้งท่านก็แสวงหาอะไรสักอย่างในพระเจ้า ในความสุขเปี่ยมล้น ในความรัก ในการปฏิบัติสมาธิภาวนา และในการสวดภาวนา แต่การแสวงหาที่ยังดำเนินต่อไป ดูเหมือนว่ามนุษย์นั้นป่วยไข้เพราะการแสวงหา

การแสวงหาไม่ยอมให้ท่านดำรงอยู่ที่นี้ ณ ขณะนี้ เพราะการแสวงหาจะนำท่านไปที่อื่นเสมอ การแสวงหาคือการมองออกไปนอกตัว การแสวงหาคือการที่ท่านปรารถนาและคิดว่ามีที่ไหนสักแห่งที่ท่านต้องการอยู่ มันมีอยู่ แต่อยู่ที่ไหนสักแห่งซึ่งไม่ได้อยู่ตรงที่ท่านยืนอยู่ มันมีอยู่แน่ๆ แต่ไม่ใช่ในชั่วขณะนี้ ไม่ใช่ตอนนี้ แต่อยู่ที่ไหนสักแห่ง มันอยู่ที่นั่น อยู่หลังจากนี้ แต่ไม่เคยอยู่ที่นี้ ณ ขณะนี้ มันยังรบกวนท่านอยู่ มันจุกจิก ท่านและโยนท่านลงไปสู่ความบ้ามากขึ้นเรื่อยๆ มันผลัดกันจนท่านบ้าคลั่ง แล้วมันก็ไม่เคยเติมเต็มท่านได้

ข้าพเจ้าเคยได้ยินเรื่องของหญิงผู้ทรงปัญญาชาวซูฟี* นามว่า ราเบีย อัล อดาเวีย

เย็นวันหนึ่งขณะที่ดวงอาทิตย์กำลังลับขอบฟ้า และ
ยังพอมีแสงสว่างรำไรส่องบนถนน มีคนเห็นเธอหนึ่งหา
อะไรสักอย่างอยู่บนถนน เธอเป็นหญิงชราสายตาย่ำแย่
มองอะไรไม่ค่อยจะเห็น เพื่อนบ้านจึงมาช่วยเธอหา
พวกเขาพากันถามเธอว่า “ท่านหาอะไรอยู่หรือ”

ราเบียตอบว่า “พวกท่านถามไม่ตรงประเด็น

* นิกายหนึ่งในศาสนาอิสลาม

ประเด็นคือข้ากำลังหาอยู่ หากพวกท่านช่วยข้าหาได้ ก็มาช่วยข้าหาสิ”

เพื่อนบ้านพากันหัวเราะและกล่าวว่า “ราเบีย ท่านเป็นบ้าไปแล้วหรือ ท่านบอกว่าเราถามไม่ตรงประเด็น หากเราไม่รู้ว่าท่านกำลังหาอะไร แล้วเราจะช่วยท่านได้อย่างไร”

ราเบียตอบว่า “ก็ได้ เพื่อให้พวกท่านพอใจ ข้ากำลังหาเข็มอยู่ ข้าทำเข็มหล่นหาย” เพื่อนบ้านจึงช่วยกันหาแล้วจู่ๆ พวกเขาก็เฉลียวใจขึ้นมาว่าถนนช่างกว้างใหญ่ ส่วนเข็มนั้นเล็มเล็กนิดเดียว

เพื่อนบ้านจึงถามราเบียว่า “ท่านช่วยบอกได้ไหมว่าทำเข็มหล่นหายที่ไหน ท่านต้องบอกจุดที่แน่ชัด มิเช่นนั้นเราจะหาเจอได้อย่างไร ถนนนั้นช่างกว้างใหญ่ เราอาจต้องหาอยู่อย่างนี้ไปเรื่อยๆ ท่านทำเข็มหล่นหายที่ไหนล่ะ”

ราเบียตอบว่า “พวกท่านถามไม่ตรงประเด็นอีกแล้ว มันเกี่ยวอะไรกับการหาของข้าล่ะ”

เพื่อนบ้านพากันหยุดหาและกล่าวว่า “ราเบีย ท่านเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ!”

ราเบียตอบว่า “ก็ได้ เพื่อให้พวกท่านพอใจ ข้าทำเข็มหล่นหายในบ้าน”

เพื่อนบ้านจึงถามราเบียว่า “แล้วท่านมาหาตรงนี้ทำไมล่ะ”

แล้วก็มีคนได้ยินราเบียตอบว่า “เพราะตรงนี้มีแสงสว่าง แต่ในบ้านไม่มีแสงสว่างอย่างไรล่ะ”

เรื่องเล่านี้มีคุณค่าและความหมายมาก ท่านเคยถามตัวเองใหม่ว่า ท่านแสวงหาอะไรอยู่ ท่านเคยถามตัวเองในสมาธิภาวนาระดับลึกใหม่ว่า ท่านแสวงหาอะไรอยู่ เปล่าเลย ต่อให้ท่านอยู่ในความฝันที่เลื่อนราง และท่านเฉลียวใจว่าท่านแสวงหาอะไรอยู่ มันก็ยังไม่เคยแน่ชัด เพราะท่านยังไม่ได้ทำให้มันแน่ชัด

หากท่านพยายามทำให้มันแน่ชัด มันก็จะแน่ชัดขึ้น แล้วท่านก็จะยิ่งรู้สึกว่ามันจำเป็นต้องแสวงหาอีกต่อไป การแสวงหาจะดำเนินต่อไป ก็ต่อเมื่อมันอยู่ในสภาวะคลุมเครือ มันยังอยู่ในความฝัน เมื่อไม่มีอะไรแน่ชัด ท่านจึงแสวงหาต่อไปเรื่อยๆ โดยมีแรงกระตุ้นอยู่ภายใน มีสิ่งหนึ่งที่ท่านต้องรู้ไว้ นั่นคือ ท่านต้องการที่จะแสวงหา มันเป็นความต้องการจากภายในตัวท่าน แต่ท่านไม่รู้ว่าแสวงหาอะไรอยู่ และหากท่านไม่รู้ว่าแสวงหาอะไรอยู่ แล้วท่านจะหามันเจอได้อย่างไร

การแสวงหาคือความคลุมเครือ ท่านคิดว่าสิ่งที่ท่านแสวงหาอยู่ในเงินทอง อำนาจ และเกียรติยศ แต่แล้วท่านก็เห็นคนทรงเกียรติ เห็นคนทรงอำนาจ กำลังแสวงหาอะไรสักอย่างอยู่เหมือนกัน ท่านเห็นคนร่ำรวย มหาศาลแสวงหาอะไรสักอย่างจนวาระสุดท้าย ความร่ำรวยจึงไม่ได้ช่วยอะไร อำนาจก็ไม่ได้ช่วยอะไร ไม่ว่าท่านจะมีอะไร ท่านก็ยังแสวงหาต่อไป

การแสวงหาไม่ว่างเพื่อสิ่งอื่น แล้วเงินทอง อำนาจ และเกียรติยศ ก็เป็นแค่ชื่อเรียกที่มีไว้เพื่อให้จิตของท่านพอใจ มันช่วยให้ท่านรู้สึกว่าคุณกำลังแสวงหาอะไรสักอย่าง แล้วอะไรสักอย่างนั้นก็ยังไม่ถูกทำให้แน่ชัด และยังคลุมเครือสำหรับท่านอยู่

นักแสวงหาที่แท้จริงคือผู้ที่เริ่มต้นตัวและเฉลียวใจขึ้นมาบ้างแล้ว และสิ่งแรกที่นักแสวงหาที่แท้จริงต้องรู้ไว้ก็คือ จงทำให้การแสวงหาเป็นเรื่องแน่ชัด นำมันออกมาจากจิตสำนึกที่ถูกปกคลุมด้วยความฝัน เผชิญหน้ากับมันด้วยความตื่นตัวอย่างล้าลึก มองเข้าไปตรงๆ และสบตากับมัน

ทันใดนั้นท่านก็จะเปลี่ยนสภาวะไป หากท่านเริ่มทำให้การแสวงหาแน่ชัด ท่านก็จะเริ่มหมดความสนใจต่อการแสวงหา ยิ่งท่านทำให้การแสวงหาแน่ชัด มันก็จะยิ่งลดน้อยลงไป ทันทีที่ท่านรู้ชัดว่าการแสวงหาคืออะไร จู่ๆ มันก็จะหายไป

ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่า การแสวงหาจะดำเนินไปก็ต่อเมื่อท่านอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น การแสวงหาจะดำเนินไปก็ต่อเมื่อท่านไม่ได้ตระหนักรู้ ความไม่ตระหนักรู้ของท่านนั่นเองที่ก่อให้เกิดการแสวงหา

ใช่ เราเบียดกล่าวได้ถูกต้องแล้วว่าในบ้านไม่มีแสงสว่าง และด้วยเหตุที่ภายในตัวท่านไม่มีแสงสว่างและไม่มีความรู้สึกตัว แน่نونว่าท่านจึงต้องออกไปแสวงหาในโลกภายนอก เพราะดูเหมือนในโลกภายนอกจะชัดเจนกว่า

ประสาทสัมผัสของเราให้ความสนใจต่อโลกภายนอก ตามองออกไปข้างนอก มือแบออกไปข้างนอก ขาก้าวออกไปข้างนอก หูฟังเสียงภายนอก อวัยวะรับรู้ทุกส่วนของเราล้วนเปิดออกสู่โลกภายนอก ประสาทสัมผัสของเราส่งออกไปรับรู้โลกภายนอก ท่านเริ่มแสวงหาจากที่ซึ่งท่านเห็น รู้สึก หรือสัมผัส แสงสว่างของประสาทสัมผัสตกกระทบไปที่โลกภายนอก ส่วนผู้แสวงหาผู้นั้นอยู่ที่โลกภายใน

ท่านต้องเข้าใจทั้งสองอย่างนี้ ผู้แสวงหาผู้นั้นอยู่ที่โลกภายใน แต่เพราะแสงสว่างของประสาทสัมผัสตกกระทบไปที่โลกภายนอก ผู้แสวงหาจึงเริ่มเคลื่อนออกไปด้วยความทะเยอทะยาน และพยายามหาสิ่งภายนอกมาเติมเต็มตัวเอง ซึ่งไม่เคยทำให้เต็มเปี่ยม และไม่มีวันที่จะเต็มเปี่ยมได้เลย นั่นเป็นเพราะหากท่านไม่เจอผู้แสวงหา การแสวงหาทั้งปวงก็ไร้ความหมาย หากท่านไม่รู้ว่าตัวเองคือใคร สิ่งที่ท่านเจอก็ไร้ประโยชน์ เพราะท่านไม่รู้ว่าผู้แสวงหาคือใคร แล้วท่านจะเคลื่อนไปถูกทิศทางได้อย่างไร ท่านไม่มีทางเคลื่อนไปถูกทิศทางได้หรอก ท่านจึงต้องรู้เสียก่อนว่าผู้แสวงหาคือใคร

มีสิ่งสำคัญอย่างยิ่งอยู่สองประการ ประการแรกคือ ท่านต้องรู้ชัดว่าสิ่งที่ท่านแสวงหาคืออะไร ไม่ใช่แค่เดินสู่มีสู่หม่าในความมืดไปเรื่อยสิ่งที่ท่านแสวงหาจริง ๆ คืออะไร เพราะบางครั้งท่านต้องการสิ่งหนึ่ง แล้วท่านก็ยังแสวงหาสิ่งอื่นต่อไป ต่อให้ท่านทำสำเร็จ ท่านก็ไม่รู้สึกเต็มเปี่ยม ท่านเคยเห็นใครทำสำเร็จบ้างไหมล่ะ ท่านหาความล้มเหลวยิ่งกว่านั้นเจอหรือเปล่า ท่านอาจเคยได้ยินสุภาษิตที่ว่าไม่มีอะไรจะสำเร็จได้เท่าความสำเร็จ ผิดถนัดทีเดียว ข้าพเจ้าอยากบอกว่า ไม่มีอะไรจะล้มเหลวได้เท่าความสำเร็จ คนที่คิดสุภาษิตนี้ขึ้นมาต้องเป็นคนโง่ ข้าพเจ้าขอย้ำอีกครั้งว่าไม่มีอะไรจะล้มเหลวได้เท่าความสำเร็จ

กล่าวกันว่าวันที่พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชทรงกลายเป็นผู้พิชิตโลก พระองค์ทรงปิดประตูอยู่ในห้องแล้วทรงเริ่มร้องไห้คร่ำครวญ ข้าพเจ้าไม่รู้ว่าจะเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นจริงหรือเปล่า แต่หากพระองค์ทรงมีสติปัญญาอยู่บ้าง เหตุการณ์นี้ต้องเกิดขึ้นจริงแน่นอน และเหล่าแม่ทัพของพระองค์ก็รู้สึกอึ้งใจ

เกิดอะไรขึ้นกันแน่ เหล่าแม่ทัพไม่เคยเห็นพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ร้องไห้คร่ำครวญ พระองค์ไม่ใช่মনุษย์ธรรมดา แต่เป็นนักรบผู้ยิ่งใหญ่ พวกเขาเคยเห็นพระองค์อยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตกอยู่ในอันตรายเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่ก็ไม่เคยเห็นพระองค์มีน้ำตาแม้แต่หยดเดียว พวกเขาไม่เคยเห็นพระองค์ท้อแท้สิ้นหวังเกิดอะไรขึ้นกับพระองค์ ในเมื่อตอนนี้พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้ว พระองค์ทรงกลายเป็นผู้พิชิตโลกแล้ว

เหล่าแม่ทัพเคาะประตูเดินเข้าไปถามพระเจ้าอเล็กซานเดอร์ว่า “เกิดอะไรขึ้นกับพระองค์หรือ เหตุใดพระองค์จึงทรงร้องไห้คร่ำครวญเหมือนเด็ก

พระเจ้าอเล็กซานเดอร์ทรงตอบว่า “ตอนนี้ข้าทำสำเร็จแล้ว ข้ารู้แล้วว่าข้าล้มเหลว ข้ากลับมาเป็นเหมือนตอนที่เพิ่งเริ่มคิดเรื่องพิชิตโลกอันไร้สาระ ตอนนี้ข้าแค้นใจแล้วว่าไม่มีโลกอื่นให้ข้าพิชิตอีกแล้ว มิเช่นนั้นข้าก็คงยังท่องไปในการพิชิตโลกอื่นอยู่ ตอนนี้ไม่มีโลกอื่นให้ข้าพิชิตอีกแล้ว ไม่มีอะไรให้ทำอีกแล้ว แล้วจู่ๆ ข้าก็รู้สึก ว่าข้าเหลือตัวคนเดียว”

ผู้ประสบความสำเร็จยอมรู้สึกในตอนจบเสมอว่าเขาเหลือตัวคนเดียว เขาทุกข์ทรมานเหมือนตกนรกทั้งเป็น เพราะเขาได้ทำให้ทั้งชีวิตสูญเปล่าไป เขาแสวงหาแล้วแสวงหาอีก เขาเติมพันด้วยทุกสิ่งที่มี ตอนนี้เขาประสบความสำเร็จแล้ว แต่มีหัวใจที่ว่างเปล่าและมีจิตวิญญาณที่ไร้ความหมาย ไม่มีสิ่งจริงใจหรือคำอวยพรใดๆ ทั้งนี้

ดังนั้นประการแรกก็คือ ท่านต้องรู้ชัดว่าสิ่งที่ท่านแสวงหาคืออะไร ข้าพเจ้าต้องย้ำเตือนท่านอีกครั้ง เพราะยิ่งท่านจับจ้องสิ่งที่ท่านแสวงหา มันก็จะยิ่งเริ่มหายไป แล้วเมื่อท่านเห็นสิ่งที่ท่านแสวงหาอย่างชัดเจน จู่ๆ ก็ไม่มีอะไรให้ท่านต้องแสวงหา พอไม่มีอะไรให้แสวงหา และสิ่งที่ท่านแสวงหาหายไปหมดเหลือแต่ความว่างเปล่า ทันใดนั้นท่านก็หันเหความสนใจเข้ามาภายในตัวท่าน ตอนนี้ไม่มีอะไรให้ท่านต้องแสวงหาแล้ว มีแต่ความปรารถนาที่จะรู้จักผู้แสวงหาเท่านั้น

หากยังมีอะไรให้ท่านต้องแสวงหาอยู่ ท่านก็ยังคงเป็นผู้ฝึกฝนทางโลกอยู่ หากไม่มีอะไรให้ท่านต้องแสวงหาแล้ว และท่านถามคำถามสำคัญที่ว่า “ผู้แสวงหาคนนี่คือใคร” ท่านก็จะเป็นผู้จริงจังในศาสนา นี่คือนิยามที่ข้าพเจ้าใช้จำแนกระหว่างผู้ฝึกฝนโลกกับผู้จริงจังในศาสนา หากท่านยังแสวงหาอะไรสักอย่างอยู่ ซึ่งอาจอยู่ในโลกหน้า อยู่บนฝั่งแห่งความ

รู้แจ้ง อยู่ในแดนสุขาวดี หรืออยู่ในสรวงสวรรค์ ท่านก็ยังคงเป็นผู้ฝึกฝนทางโลก อยู่ หากการแสวงหาหยุดลง แล้วท่านก็เริ่มตระหนักขึ้นมาทันทีว่า มีสิ่งเดียว เท่านั้นที่ท่านต้องรู้ในตอนนี้ นั่นคือ “ผู้แสวงหาที่อยู่ภายในตัวฉันคือใคร พลังงานที่ต้องการแสวงหาคืออะไร ฉันคือใคร” ท่านก็จะเปลี่ยนสภาวะไป คุณค่าทั้งหลายจะเปลี่ยนไปทันที ท่านจะเริ่มเคลื่อนเข้าสู่ภายใน จากนั้น ก็ไม่มีใครเคยเห็นราเบียงนั่งบนถนนเพื่อหาเข็มที่ทำหล่นหายที่ไหนสักแห่ง ในความมืดมิดของจิตวิญญาณของเธอเอง

ทันทีที่ท่านเริ่มเคลื่อนเข้าสู่ภายใน... มันจะมีดีมากในตอนแรก ราเบียงกล่าวถูกแล้วว่า มันมีดีมากจริงๆ เพราะหลายชาติภพแล้วที่ท่านไม่ได้ ดำรงอยู่ในโลกภายใน สายตาของท่านจับจ้องไปที่โลกภายนอกมานาน ท่านเคยเฝ้าดู เคยสังเกตดูบ้างไหมว่า เวลาที่ท่านกลับเข้ามาจากถนนที่มี แสงแดดแรงกล้าและร้อนแรง บ้านของท่านก็จะมีดีลงทันที เพราะสายตา ของท่านจับจ้องแสงภายนอกมานานมาก ม่านตาจึงหดตัว ดังนั้นเวลาอยู่ใน ที่มีดีม่านตาจะต้องคลายตัว เพราะม่านตาจำเป็นต้องเปิดช่องรับแสง มากๆ ส่วนในที่สว่างช่องรับแสงเปิดน้อยๆ ก็พอแล้ว และนั่นคือการทำงานของดวงตามนุษย์

ดังนั้นเวลาที่ท่านกลับเข้ามาจากข้างนอก บ้านของท่านจะมีดี แต่พอท่านนั่งพักสักครู่ ไม่นานนักความมืดก็จะหายไป บ้านของท่านจะ สว่างขึ้น เพราะม่านตาของท่านคลายตัวแล้ว หลายชาติภพแล้วที่ท่าน ออกไปอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์อันร้อนแรงในโลกภายนอก เมื่อท่านจะเข้า มาข้างใน ท่านจึงลืมนึกไปสนิทว่าจะเข้ามาอย่างไรและปรับสายตาอย่างไร สมารถภาวนาไม่ใช่สิ่งอื่นใดนอกจากการปรับทัศนะของท่านให้มองเห็นได้ กว้างไกลและชัดเจนขึ้น

ในประเทศอินเดียมีสิ่งหนึ่งที่เราเรียกว่าตาที่สาม ซึ่งไม่ใช่ดวงตา จริงๆ ที่อยู่บนใบหน้า แต่เป็นการปรับทัศนะของท่านอย่างสมบูรณ์

ไม่นานนักความมืดก็จะไม่ใช่ความมืดอีกต่อไป เพราะท่านจะรู้สึกถึงแสง
ละมุนที่แผ่ซ่านอยู่ในความมืด หากท่านมองเข้าไปภายในตัวท่าน มองไป
เรื่อยๆ ท่านก็จะค่อยๆ รู้สึกถึงแสงอันงดงามภายในตัวท่าน ซึ่งไม่ร้อนแรง
เหมือนแสงอาทิตย์ แต่นุ่มนวลเหมือนแสงจันทร์มากกว่า ไม่ใช่แสงที่
บาดตาหรือแสบตา แต่เป็นแสงที่เย็นตา อ่อนโยน และปลอบประโลมให้
คลายความเจ็บปวด

อีกไม่นานเมื่อถึงเวลาที่ท่านปรับสายตาเข้ากับแสงภายในตัวท่าน
แล้ว ท่านจะเห็นว่าท่านคือแหล่งกำเนิด ผู้แสวงหาคือสิ่งที่แสวงหา ท่าน
จะเห็นว่าสิ่งล้ำค่าอยู่ในตัวท่าน ปัญหาทั้งหมดคือท่านกำลังแสวงหา
สิ่งล้ำค่านี้ในโลกภายนอก ท่านกำลังแสวงหาสิ่งล้ำค่านี้ที่ไหนสักแห่งในโลก
ภายนอก สิ่งล้ำค่าอยู่ในตัวท่านตลอดมา ท่านกำลังแสวงหาสิ่งล้ำค่านี้
ผิดทิศทาง เรื่องก็มีอยู่แค่นี้เอง

ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมอยู่แล้วเช่นเดียวกับคนอื่นๆ เช่นเดียวกับ
พระพุทธรูปเจ้า โมเสส หรือพระมุฮัมหมัด ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างพร้อมอยู่
แล้ว เพียงแต่ท่านแสวงหาผิดทิศทางอยู่เท่านั้นเอง ท่านไม่ได้ยากไร้
ไปกว่าพระพุทธรูปเจ้าหรือพระมุฮัมหมัด พระเจ้าไม่เคยทรงสร้างคนยากไร้
ขึ้นมา เพราะพระเจ้าทรงสร้างท่านขึ้นมาจากความรู้อย่างสมบูรณ์ของพระองค์
ดังนั้นพระเจ้าจะทรงสร้างคนยากไร้ขึ้นมาได้อย่างไรละ ท่านคือการไหลล้น
ของพระองค์ ท่านเป็นส่วนหนึ่งของโลกแห่งการดำรงอยู่ แล้วท่านจะ
ยากไร้ได้อย่างไรละ ท่านมีความรู้อย่างไม่มีที่สิ้นสุดตามธรรมชาติ
ของความรู้อย่างสมบูรณ์

แต่ท่านกำลังแสวงหาผิดทิศทาง ท่านจึงพลาดต่อไปเรื่อยๆ แล้ว
ก็เชื่อว่าท่านจะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต ท่านอาจประสบความสำเร็จได้
แต่ท่านก็ยังเป็นคนล้มเหลวอยู่ดี จะไม่มีสิ่งใดทำให้ท่านพึงพอใจ เพราะ
สิ่งที่ท่านลูบถึงในโลกภายนอกไม่อาจเทียบได้กับสิ่งล้ำค่าภายในตัวท่าน
แสงสว่างภายในตัวท่าน หรือความสุขเปี่ยมล้นภายในตัวท่าน

การรู้จักตัวเองเกิดขึ้นได้ในสภาวะโดดเดี่ยวลำพังระดับลึกเท่านั้น โดยทั่วไปแล้วเรารู้จักตัวเองจากความเห็นของผู้อื่น พวกเขาบอกว่า “ท่านเป็นคนดี” แล้วท่านก็คิดว่าท่านเป็นคนดี พอพวกเขาบอกว่า “ท่านเป็นคนรูปร่างงาม” ท่านก็คิดว่าท่านเป็นคนรูปร่างงาม พอพวกเขาบอกว่า “ท่านเป็นคนเลว” หรือ “ท่านเป็นคนน่าเกลียด” ไม่ว่าพวกเขาจะกล่าวอะไรเกี่ยวกับท่าน ท่านก็เก็บรวบรวมเอาไว้เรื่อยมา จนกระทั่งกลายเป็นอัตลักษณ์ของท่าน แต่นั่นเป็นอัตลักษณ์จอมปลอมอย่างที่สุด เพราะไม่มีใครรู้ว่าท่านเป็นใคร มีแต่ท่านเท่านั้นที่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร พวกเขารู้จักแค่บางแง่มุมของท่าน ซึ่งแง่มุมเหล่านั้นเป็นเพียงเปลือกนอกผิวเผินของท่าน พวกเขา รู้จักแค่อารมณ์ที่ท่านมีชั่วครั้งชั่วคราว พวกเขาไม่ได้มองทะลุเข้าไปที่ศูนย์กลางภายในตัวท่าน แม้แต่คนรักของท่านก็ยังไม่สามารถมองทะลุเข้าไปยังส่วนลึกที่สุดภายในตัวท่าน ซึ่งท่านจะอยู่ตามลำพังอย่างถึงที่สุด ณ ตรงนั้น และมีแต่ ณ ตรงนั้นที่ท่านจะได้รู้ว่าตัวเองเป็นใคร

ผู้คนมีชีวิตอยู่ได้ด้วย การเชื่อสิ่งที่ผู้อื่นบอก และไม่ได้เป็นอิสระจากผู้อื่น นั่นคือเหตุผลว่าทำไมผู้คนจึงกลัวความเห็นของผู้อื่น หากพวกเขาคิดว่าท่านเป็นคนเลว ท่านก็จะกลายเป็นคนเลว หากพวกเขาประณามท่าน ท่านก็จะเริ่มประณามตัวเอง หากพวกเขาบอกว่าท่านเป็นคนบาป ท่านก็จะเริ่มรู้สึกผิด เพราะท่านต้องอาศัยความเห็นของผู้อื่นในการรู้จักตัวเอง ท่านต้องเป็นไปตามความคิดของพวกเขาไปเรื่อยๆ จนกว่าพวกเขาจะเปลี่ยนความคิด นี่คือการทำให้ตกเป็นทาสอย่างแยบยล หากท่านต้องการเป็นที่รู้จักในแบบที่ท่านเป็นคนดี มีคุณค่า มีรูปร่างงาม หรือมีสติปัญญา ท่านก็ต้องยอมประนีประนอมกับคนที่ท่านอาศัยความเห็นไปตลอด

เกิดปัญหานั้นมาอีกอย่างหนึ่งแล้ว เพราะเมื่อมีคนมากมายป้อนความเห็นต่าง ๆ นานาเข้าสู่จิตของท่าน ซึ่งล้วนเป็นความเห็นที่ขัดแย้งกัน ตรงนี้เองที่ทำให้ความสับสนอันใหญ่หลวงปรากฏขึ้นภายในตัวท่าน